

1

Waar ik vandaan kom is alles grijs. De inwisselbare winkelgalerijen. De vijver in het centrum van het dorp. Zelfs het zonlicht is griezelig. Voorjaar kennen we nauwelijks en de herfst slaat ons over. Vroeg in september al dwarrelen de bladeren, voordat ze de kans hebben gehad om bruin te worden, vanuit armoedige bomen neer op de daken van de rijen identieke doorsneehuizen.

Als je in Croton, Pennsylvania iets wilt zien wat mooi is, moet je het in je suffe rijtjeshuis, op je slaapkamertje van drie bij drie, van je fantasie hebben. Sommige meisjes zien zichzelf langs een haag van fotografen, aan de arm van een filmster, over een rode loper wandelen. Anderen zoeken het waarschijnlijk in juwelen, kroontjes en ridders op witte paarden. Voor mij bestond er op de middelbare school maar één ding: Easton Academy.

Hoe het kan dat ik terecht ben gekomen op de plek waar ik zo lang over gedroomd had, terwijl mijn klasgenoten bleven hangen in de bedompte lokalen van Croton High, weet ik nog steeds niet. Het zal wel iets te maken hebben gehad met het feit dat ik goed ben in voetbal en lacrosse. Of met mijn cijfers. Of met de lovende woorden die Felicia Reynolds (de oudere en veel te coole ex-vriendin van mijn broer Scott) overal over me had rondgestrooid. En misschien ook wel een beetje met de overredingskracht van mijn vader. Niet dat het me nog iets kon schelen. Ik was op Easton High en het overtrof al mijn verwachtingen.

Terwijl ik met mijn vader in onze gedeukte Subaru door de zonnige straten van Easton, Connecticut, reed moest ik me inhouden om niet mijn neus tegen de door de honden afgelekkerde ramen te duwen. Hier hadden de winkels markiezen van kleurig zeildoek en glimmende etalages. Hier stonden ou-

derwetse straatlantaarns die nu elektrisch waren, maar ooit bij het vallen van de avond met een lange stok werden aangestoken door een man op een paard. Hier hingen plantenbakken vol rode bloemen aan de lantaarnpalen, nog nadruppelend van een frisse douche met de tuinslang.

Zelfs de trottoirs waren mooi: recht, netjes afgezet met een randje bakstenen en een rij imposante eikenbomen. Twee meisjes van mijn leeftijd vlinderden net in de schaduw van die bomen de boetiek Sweet Nothings uit, zwaaiend met doorzichtige tassen vol netjes opgevouwen truien en rokjes. Ik voelde me in mijn versleten, merkloze spijkerbroek en mijn blauwe t-shirt volkomen misplaatst. En toch had ik nog nooit in mijn leven ergens liever willen wonen dan hier, in Easton. Ik kon niet geloven dat het binnenkort echt zo zou zijn. Diep vanbinnen voelde ik iets warmes opgloeien. Iets wat sinds mijn moeders ongeluk steeds zeldzamer was geworden en wat ik vaag herkende als hoop.

Je komt bij Easton Academy via een smalle tweebaansweg die vanuit het dorp de heuvels in kronkelt. Bij de oprijlaan staat een houten bordje op een stenen paal. EASTON ACADEMY SINDS 1858, staat er in verbleekte letters op. Het bord wordt aan het zicht onttrokken door een laaghangende berkentak; als je hier hoort, weet je toch wel waar je naartoe moet en als je hier niets te zoeken hebt, zullen ze geen moeite doen om je de weg te wijzen. Zodra de auto onder de toegangspoort van ijzer en bakstenen doorreed, werd ik onontkoombaar naar binnen gezogen, een universum in van oude stenen gebouwen met torentjes en leistenen daken en historische hoekstenen die trots en traditie ademden. Een universum van zware houten deuren met gietijzeren scharnieren, en kinderhoofdjes tussen kaarsrechte bloemborders. Van zorgvuldig onderhouden, heldergroene sportvelden met smetteloos witte krijtlijnen. Waar ik ook keek, alles was perfect. En niets deed denken aan thuis.

‘Reed, jij zou de kaart lezen. Waar moet ik heen?’ vroeg mijn vader.

De plattegrond van Easton was in mijn handen veranderd in een vochtige, gekreukelde prop papier. Ik streek hem glad op mijn been. Niet dat dat nodig was; ik kon de kaart inmiddels uittekenen. 'Bij de fontein rechts.' Ik probeerde rustig te klinken. 'Het tweedejaarshuis is het laatste in de bocht.'

We reden langs twee identieke Mercedessen cabriolet. Er stond een blond meisje naast dat toekeek hoe een man – haar vader? haar bediende? – een enorme hoeveelheid Louis Vuitton-koffers uitlaadde en op de stoep zette. Mijn vader floot tussen zijn tanden.

'Toe maar. Ze hebben hier wel smaak, zeg.' Net als hij was ik onder de indruk, maar toch irriteerde zijn bewondering me. Hij hield zijn hoofd schuin om de klokkentoren te zien, die, zo wist ik dankzij uren bladeren in de schoolgids van Easton, bij de historische bibliotheek hoorde.

Ik wilde 'Pa-hap!' zeggen, maar zei: 'Ja, hè?'

Wanneer hij straks weg was, zou ik daar toch maar spijt van krijgen. Straks, als ik hier alleen was op deze onbekende plek die rechtstreeks uit een boek leek te komen. En trouwens, het soort meisje dat we net waren tegengekomen zou vast nooit 'Pa-hap!' zeggen.

Voor de drie indrukwekkende studentenhuizen die halverwege de heuvel aan een rond plein lagen, stonden complete gezinnen omstandig afscheid te nemen en te controleren of iedereen alles had. Jongens in bandplooibroeken en witte overhemden schopten tegen een voetbal, hun colbertjes achteloos op de grond gegooid, hun wangen hoogrood. Een groepje streng ogende docenten was naast de drooggevallen fontein in gesprek, hun hoofden naar elkaar toe gebogen. Meisjes met glanzend haar lachten, wezen, fluisterden achter hun hand en vergeleken hun roosters.

Ik vroeg me af of ik morgen zou weten hoe ze heetten en of we vriendinnen zouden worden. Ik had nooit veel vriendinnen gehad. Helemaal geen vriendinnen, eigenlijk. Ik was een einzalgänger uit noodzaak – altijd bezig om mensen weg te

houden bij ons huis, bij mijn moeder en dus bij mijzelf. Daar kwam nog bij dat de dingen waar de meeste meisjes blijkbaar in geïnteresseerd waren – kleren, kletsen, roddelblaadjes – mij niets zeiden.

Ik had het altijd beter met jongens kunnen vinden. Die hadden niet de neiging om allerlei vragen te stellen, om rond te neuzen bij je thuis en om alle details van je privéleven te willen weten. Ik ging dus vooral om met mijn broer Scott en zijn vrienden, vooral met Adam Robinson, met wie ik de hele zomer verkering had gehad. Dit jaar zou hij eindexamen doen op Croton High. Dat ik het had uitgemaakt om hierheen te kunnen, en dat ik daardoor de kans had verspeeld de eerste tweedejaars te zijn die op haar eerste schooldag werd gebracht door een eindexamenkandidaat, daar zouden de meisjes uit mijn klas wel niets van begrijpen.

Ze begrepen wel meer dingen niet.

Ik hoopte dat alles hier anders zou worden. Ik wist zeker dat alles anders zou worden. Moest je nou eens zien, dat kon toch gewoon niet anders?

Mijn vader parkeerde de auto tussen een goudkleurige Land Rover en een zwarte limousine. Ik keek omhoog naar de met klimop begroeide muren van Bradwell, het eerstejaars studentenhuus waar ik dit jaar zou wonen. Sommige ramen stonden al open; muziek stroomde over de hoofden van leerlingen en ouders op het plein heen. Achter een raam met roze gordijnen liep een meisje met pikzwarte krullen heen en weer, druk bezig om de kamer in te richten met haar eigen spullen.

‘Nou, daar zijn we dan,’ zei mijn vader. Het was even stil. ‘Weet je het zeker, meid?’

Plotseling kon ik geen adem meer halen. Al die maanden dat mijn ouders hadden geruzied over mijn vertrek naar Easton, was mijn vader de enige in het gezin geweest die nooit ook maar één moment van twijfel had blijk gegeven. Zelfs Scott, wiens idee het was geweest dat ik net als Felicia hierheen zou gaan – ze had hier het derde en vierde jaar gedaan

en had afgelopen voorjaar de school afgerond om het te gaan maken op Dartmouth – was teruggeschrokken toen hij had gezien hoe hoog het schoolgeld was. Maar mijn vader had vanaf dag één achter me gestaan. Hij had mijn lacrosse- en voetbalvideo's opgestuurd. Hij had uren aan de telefoon gehangen met fondsen die beurzen ter beschikking stelden. En al die tijd had hij me voortdurend verzekerd dat ik 'ze eens een poepje zou laten ruiken'.

Ik keek in mijn vaders ogen; dezelfde blauwe ogen als die van mij, en ik zag dat hij er niet aan twijfelde dat ik het hier zou redden. Hij vroeg zich af of hij het thuis zou redden. Er doken beelden in mijn hoofd op van medicijnstrips. Van omgevallen flesjes met witte en blauwe pilletjes op een nachtkastje met waterkringen. Van een vuilnisbak vol lege drankflessen en verfrommelde zakdoekjes. Van mijn magere, bleke moeder die zeurde over haar pijntjes, over al het leed dat ze moest verduren, over ons gebrek aan mededogen. Altijd maar katten op mij en Scott, altijd maar zeggen dat we niets voorstelden, altijd maar bezig om ervoor te zorgen dat wij ons net zo ellendig voelen als zij. Scott was al ontsnapt: hij had zijn spullen gepakt en was vorige week afgereisd naar de universiteit van Pennsylvania. En nu zat mijn vader dus in zijn eentje met mijn moeder in dat krappe huis. Ik werd somber van het idee.

'Ik kan ook níét gaan,' zei ik, hoewel ik misselijk werd van het idee dat hij dat voorstel serieus zou kunnen nemen. Ik had nu gezien hoe het hier was en ik wist zeker dat ik het niet zou overleven als dit alles me na vijf minuten al zou worden afgenomen.

'We kunnen ook gewoon weer naar huis gaan. Jij mag het zeggen.'

Er trok een glimlach over mijn vaders gezicht. 'Alsof ik dat zou doen,' zei hij. 'Maar bedankt voor het aanbod.'

Ik grijnsde droevig. 'Graag gedaan.'

'Ik hou van je, meid,' zei hij. Dat wist ik natuurlijk al. Hij had het bewezen door me uit een helse situatie te halen en me

op deze school in te schrijven. Een groter bewijs van ouderlijke liefde bestond niet. Mijn vader was een held.

‘Ik ook van jou, pap.’

Hij omhelsde me, ik begon te huilen en toen was het alweer tijd om afscheid te nemen.

2

‘Easton Academy is een van de beste scholen van het land. Dat is, neem ik aan, ook de reden dat u zich hier hebt laten inschrijven. Maar veel leerlingen die hier komen vanaf een gewone school, blijken de overstap nogal eh, lastig te vinden. Ik kan er toch van opaan dat dat voor u niet zal gelden, jufvrouw Brennan?’

Mijn studieadviseur, mevrouw Naylor, had grijs haar en wangkwabben. Wangkwabben! Ze bewogen heen en weer als ze iets zei; meestal dat ik me maar beter niet had kunnen inschrijven. Ik was hier volstrekt niet op mijn plaats en zou nog voor mijn eerste les moeten afhaken.

Althans, dat suggereerde ze.

Ik probeerde vol zelfvertrouwen te glimlachen. ‘Zeker niet,’ echode ik. Mevrouw Naylor glimlachte terug met even weinig overtuiging. Ik had de indruk dat ze niet vaak glimlachte.

Haar donkere kamertje in de kelder had stenen muren die schuilgingen achter planken vol stoffige, in leer gebonden boeken. Het enige licht was afkomstig van twee raampjes vlak onder het plafond. Het ronde lichaam van mevrouw Naylor paste zo precies tussen de armleuningen van haar stoel, dat het leek of ze er nooit meer uit zou komen. Te oordelen naar de lucht die er hing – een mengsel van lichaamsgeur en uien – was het zelfs mogelijk dat ze de kamer nooit verliet. En dat wat ze hier het laatst had gegeten, bedorven was geweest.

‘Het lesprogramma op Easton is van een uitzonderlijk hoog niveau. De meeste leerlingen van uw jaar volgen lessen die op uw oude highschool alleen in de bovenbouw gegeven worden.’ Mevrouw Naylor wierp een blik op wat waarschijnlijk mijn rapport van Croton High was. ‘U zult heel wat extra werk moeten verzetten om het tempo bij te houden. Denkt u dat u dat aankunt?’

‘Ja, dat hoop ik wel,’ zei ik.

Ze keek me aan alsof ik iets raars gezegd had. Wat dacht ze dan? Dat ik ‘nee’ zou antwoorden?

‘Ik zie dat u gedeeltelijk met een beurs studeert. Prima,’ zei mevrouw Naylor. ‘Veel van onze beursstudenten beschikken over een zeker vuur dat hen inspireert tot het halen van hun doelen.’

Ze deed de map dicht en leunde over haar bureau heen naar me toe. Het licht uit een van de ramen viel op de scherpe grens tussen haar foundation en de huidplooiën in haar nek.

‘We hebben hier op Easton bijzonder hoge verwachtingen van iedere student,’ zei ze, ‘en ook persoonlijk stel ik hoge eisen aan mijn eigen studenten, dus ik zal u nauwlettend in de gaten houden, juffrouw Brennan. Ik hoop dat u me niet teleurstelt.’

Misschien was ik een beetje paranoïde, maar op de een of andere manier klonk dit meer als een dreigement dan als een verzoek. Het was even stil en omdat ik het gevoel had dat ik iets moest zeggen, antwoordde ik: ‘Oké.’

Haar ogen vernauwden zich. ‘En dan het rooster.’

Ze trok met een snelle beweging een velletje papier tevoorschijn en stak het me toe over het bronzen naamplaatje op haar bureau dat haar positie als studieadviseur wereldkundig maakte. Studieadviseur? Ik had eerder de indruk dat ze me adviseerde om nederig snikkend te vluchten naar het dichtstbijzijnde vliegveld.

Ik wierp een vluchtige blik op het papier. Kunstgeschiedenis, Filosofie, Frans 3. Hoe was ik in hemelsnaam in Frans 3 terechtgekomen?

‘Dank u wel.’ Gelukkig had ik mijn stem beter onder controle dan mijn ingewanden.

‘En dit is de erecode.’

Ze gaf me een tweede papier, dat dikker was en er belangrijker uitzag dan het eerste. Bovenaan stond het wapen van Easton met de woorden EASTON ACADEMY ERECODE VOOR LEERLINGEN.

En daaronder: TRADITIE, EER, UITMUNTENDHEID.

‘Lees het door en zet uw handtekening,’ zei mevrouw Naylor.

Ik deed wat ze zei. Er stond kortweg in dat ik verklaarde geen fraude te zullen plegen en klasgenoten van wie ik vermoedde dat ze dat wel deden, te zullen aangeven. Als ik me niet aan deze regels hield, zou ik op staande voet verwijderd worden. Tweede kansen bestonden niet op Easton Academy. Ik had mijn hele leven nog geen fraude hoeven plegen om goede cijfers te halen en ik kon me niet voorstellen dat iemand anders die hier was toegelaten dat wel nodig had, dus ik tekende de verklaring snel en gaf hem terug. Mevrouw Naylor bestudeerde mijn handtekening.

‘U moet voortmaken,’ zei ze. ‘De huisbijeenkomsten beginnen over een kwartier en u kunt beter geen slechte indruk op de huismoeder maken door op de eerste dag al te laat te komen.’

‘Dank u,’ zei ik weer en stond op.

‘O, en juffrouw Brennan,’ zei ze. Toen ik haar aankeek zag ik dat ze haar gezicht in een glimlach had gewrongen. Of iets wat daarop leek. ‘Veel succes.’

Het klonk alsof ze er ‘dat zul je wel nodig hebben’ achter had willen zeggen.

Verlangend naar de hoop die ik bij mijn vader in de auto nog gevoeld had, greep ik de koude koperen deurknop en ging naar buiten.